

"...

I- İPTAL İSTEMİNİN GEREKÇESİ

Dava dilekçesindeki iptal isteminin gerekçesi şöyledir:

"Türk sosyal güvenlik sisteminin, özellikle Sosyal Sigortalar Kurumunun kendi kaynaklarıyla işlevlerini yerine getiremediği, sağlanan desteklerin kamu ekonomisine ve giderek genel ekonomiye katlanılamaz boyutta yük oluşturduğu, dengelerde bozucu etki yaptığı, yıllardır bilinen bir realiteydi.

Sosyal güvenlik sistemindeki sorunlara el atmak, bir zorunluluktan, sorumluluktan.

İptale konu yasal düzenleme, sosyal güvenlik sistemindeki sorunları çözme iddiası ve hatta reform niteliği yüklenmiş bir yasama belgesi hüviyetindedir.

Ancak tarafsız ve akademik bir gözle bakıldığında, bırakınız reformu, basit sorunları çözebilme kapasitesinden dahi yoksun, "sorun yaratan" bir düzenlemeyle karşı karşıyayız.

Yasa, yeniden yapılanma düzenlemelerinde varolan temel uzlaş (Parlamento-içi ve dışı konsensus) anlayışından yoksundur. Taslağın hazırlanması, Bakanlar Kurulunda görüşülmesi ve yasama komisyonları ile genel kuruldaki müzakere aşamalarında, "doğrudan ilgili kitlelerin (işçi, memur ve sendikaların)" görüşlerinden yararlanılmamıştır. Öyle ki komisyon müzakereleri zabıtlara alınmamış, sözlü düşüncelerin belgelere yansımalarından adeta kaçılmıştır. Bu yasa, sorun çözme amacıyla, sosyal menfaatlerin denkleştirilmesi gibi bir kaygıyı hissetmemekte, "hükümlerin mutlak doğruluğu" saplantısındaki "taslağın meçhul hazırlayıcılarına" üstünlük tanımaktadır.

Yasa, yasama organındaki zorunlu süreçten geçmeden oluşturulmuştur. Yasanın temel işlevi, "sosyal güvenlik hakkını pekiştirmek"olmasına karşın (Any.Mad.60,61,49), anayasa komisyonunda görüşülmemesi (Any.Mad.87,95,TBMM İçtüzük Mad.20) ve hele gerekçede "sosyal güvenlik hakkına hiç değinilmemesi", bu Yasanın Anayasaya uygunluğu gibi bir amacının bulunmadığının belirgin kanıtıdır (Any. Mad .11).

Yasa, oluşum (taslak) aşamasında hiçbir şekilde kaçınılmaması gereken "uzmanlık bilgilerinden ve deneyimden yararlanma" fırsatından yoksun bırakılmıştır. Özellikle Sosyal Sigortalar Hukuku, gelişmiş ülkeleri kısıktırarak boyutta olan Türkiye de, taslağın hazırlandığı mekana bir nefes boyu yakın olan kurumların ve kişilerin birikimleri yasaya yansımamıştır. Yargıtayımızın Sosyal Güvenlik Daireleri (Y21HD, Y9HD, Y10HD) temsilcileri bir saat çağrılırsa veya makul süre içinde görüş istense idi, sosyal güvenlik hukuku rotası sapmazdı. Bu daireden yetişmiş, Anayasa Mahkemesinde yüksek görev icra etmiş onursal üyenin ve tecrübeli diğer hukukçuların görüşü alınsa idi, amaca ulaşmaya götüren yol, keskin virajlı yapılmazdı. Tecrübeden yararlanmamanın bir noksanı olarak vurgulayalım: İşsizlik sigortasından kaynaklanacak ihtilafların görüleceği mahkeme (görevli mahkeme) hangi mahkemedir' Sorunun cevabı, yasa tasarrufunda yatması gerekirken (Any.Mad.142), reform iddiası yüklenen belge, basit malumatın bu icabından dahi habersizdir.

Yasa, "ya çıkacak, ya çıkacak; ama olması gerektiği gibi değil, meçhul ve tecrübesiz mimarların hazırladıkları gibi/olduğu gibi çıkacak"zihniyetinin ham meyvesinden başka bir şey

değildir. İddiası yüklü ve muhtevası muhtelit olan bu kanundan iktidar çoğunluğunun yeni tasarılarla dönmesinden önce, soyut norm denetimiyle ülkeyi kurtarmak gerekir.

Yüksek Mahkeme bu davada, diğer kararlarında olduğu gibi anayasal sosyal güvenlik sistemini -gerekirse Anayasanın anlamının yeniden keşfi metoduyla- birkez daha ortaya çıkaracaktır.

-II-

AYKIRILIKLAR-GEREKÇELER

1-Yasanın 6 nci maddesi, Anayasanın 60 ıncı, 2 nci ve 5 inci maddelerine aykırıdır:

Önceki yasadaki "yaş" ve "prim ödeme gün sayıları", sosyal güvenlik standartları bakımından uygun olmayabilir. Gerçekten de önceki yaş ve prim sınırları, sosyal güvenlik sistemini darboğaza götüren sebepler içindedir. Ne var ki iptale konu yasa, bu sınırları, sosyal güvenlik hakkını göçertecek boyuta ulaştırmıştır. Kişilerin somut olarak bu hakka erişilmesini imkansız kılan verileri baz alan yasa, sosyal güvenlik hakkını ortadan kaldıran yasa demektir. Gelişmiş ülke verilerini, o ülke şartlarından soyutlayarak aktaramayız. Gelişmiş ülke biyometrik tabloları (yaşam süreleri) ile ülkemiz tabloları arasında fark vardır. 58/60 yaş sınırı, pasif dönemin tabanı olamaz. Bakiye ömür, yok denecek kadar kısadır. Öte yandan "6/A-a,b" maddesindeki prim günleri, sayısal olarak yüksektir. Hizmet akdinin İLO standartları doğrultusunda fesh edilemezlikle pekiştirilmemiş, "işine son verdim" iradesinin (İK. 13) tazminat müeyyidesi dışında egemen olduğu, istihdamsızlık gerçeğinin kurallaştığı ve işsizlik sigortasının sınırlı olanaklarıyla aşılamamış bir alanda bu denli yüksek sayıda prim, "sen emekli olma" demenin dolaylı ifadesidir.

Bu hüküm, "sosyal güvenlik hakkı" (Any.Mad.60), "sosyal devlet" (Any.Mad.2), "kişilerin refah, huzur ve mutluluğu" ile "sosyal adalet" (Any.Mad.5) ilkelerine aykırıdır. Yasama organı, ulusal hasıla ve riskleri bölüştüren kurallarda sosyal dengeleri gözetmez, Anayasanın genel ruhunda barınan "adaleti" dışlar ve tabii emeklilik haddini, sün'i şekilde tavana yakın noktalara çekerse, anayasal düzeni bozan yapılanmanın zemin taşlarını döşemiş olur.

Bu yasa, özgün bir çalışmayı gerektiren "sosyal güvenlik hakkı" realizasyonunu büyük bir umursamazlıkla ihmal etmiştir. "Yaş ve prim" takdiri, bu yapısıyla yerindelik alanından çıkmış, "anayasanın sosyal güvenlik" hükümlerine aykırı düşmüş ve denetimi zorunlu olmuştur. Sorunu salt ekonomik açıdan alan yaklaşım, devletin sosyal işlevini inkara götürür. "Ölçülülük", yalnızca kozmik değil, aynı zamanda anayasal bir kuraldır. Yasama organı, ifratı da, tefriti de dışlayan anayasal dengede kural oluşturmak zorundadır. 6. madde, "sosyal güvenliği" erişilemez bir beklemece hakka dönüştürerek Anayasayı aşmıştır.

2-17 nci madde, Anayasanın 2 nci, 10 ncu ve 60 ıncı maddelerine aykırıdır.

a) Geçiş hukuku ve geçici maddeler, Türk Hukukun prensipler, yapı ve kurgulama bakımından işlenmemiş, incelenmemiş bir alandır. "Hukuk Devleti" ve "Hukukun/Anayasanın Üstünlüğü"nin somut sorunda açığa çıkarılması, geçiş hukuku ilkeleriyle de yakından ilgilidir. "Geçiş hukukuna aykırı" düzenlemelerin, "hukuk devleti" ilkesine aykırı olduğu söylenebilir. Kuralda istisna ve evrimde geçiş kuralı elbette ki zorunludur. Ancak ölçüyü aşan istisna ve geçiş normları, Sartori'nin ifadesiyle "kuralın kemirgenidir". İptale konu intikal (geçiş) hükmü,

karmaşık, uzun bir süre ve belli kesimler için mevcut yasadaki sistemi askıya alan ve eşitlik kuralı aşılarak, nasıl elde edildiği belirsiz (keyfi) sınırlarla istisnalar yaratan bir hükümdür. İstikrar ve kazanılmış hak, hukukun genel ilkesidir. Ama gramlara ayrılmış müktesap hak tekniği, o gramın (sürenin) altında kalmayı hak ziyaı sayan anlayışın hukukileşmesine -belki de ilk kez- şahit oluyoruz. Yasa, soyut, genel ve olabildiğince sade bir üslupla ele alınır. Aynı konuda alt ayırımlara başlandığı an, eşitlik ve imtiyaz yasağı sorunu ile de karşılaşılması genel olarak kaçınılmazlaşır. Yasama organı, intikal hukukunun ölçüsünü, eşitliğin ve Anayasanın dışına taşmıştır.

3-18 inci madde, Anayasanın 60 ncı, 2 nci ve 5 inci madde hükümlerine aykırıdır: Sorun, belli yönüyle bu dilekçemizin "II/1" bölümünde ele alınmıştır. "Prim gün sayısı" dışında kalan oradaki anlatımlarımıza atfı, gereksiz tekrar açısından yeğliyoruz.

4-22 nci madde, Anayasanın 2 nci, 10 ncu ve 60 ncı maddelerine aykırıdır: Geçiş ve sosyal güvenlik ilkeleriyle ilgili bu aykırılığın düşünsel ve normatif dayanakları, bu dilekçemizin "II/2" bölümünde ortaya konmuştur. Gereksiz tekrardan kaçınma için oraya yollamayı tercih ediyoruz.

5- 26 nci madde, Anayasanın 60 nci, 2 nci, 5 nci ve 10 ncu madde hükümlerine aykırıdır: Maddenin anayasaya aykırılığı noktasında ileriye sürülecek gerekçeler, bu dilekçemizin "II/1,2" bölümünde dile getirilmiştir.

6- 39 ncu madde, Anayasanın 60 nci, 2 nci, 5 nci ve 10 ncu maddelerine aykırıdır: Maddenin Anayasaya aykırılığı noktasında ileriye sürülecek gerekçeler, bu dilekçemizin "II/1,2" bölümünde dile getirilmiştir.

7- 40 ncı madde, Anayasanın 60 ncı, 2 nci, 5 nci maddelerine aykırıdır: Aykırılık gerekçemiz, bu dilekçenin "II/1" bölümünde belirtilenin aynıdır.

8- 44 ncü madde, Anayasanın 2 nci, 10 ncu, 60 ncı maddelerine aykırıdır: Aykırılık gerekçemiz, bu dilekçenin "II/2" bölümünde belirtilenin aynıdır.

9-51 nci madde, Anayasanın 49 ncu, 2 nci, 5 nci, 60 ncı madde hükümlerine aykırıdır:

İşsizlik sigortasının ihdası, sosyal ve anayasal bir zorunluluktur. Düzenlemeyi olumlu bir gelişme olarak kabul ediyoruz. Ancak hizmet akdinin, kolay fesh edilemez bir yapıya büründürülmesini de, "işsizlik sigortasının işlerliği" için pratik bir koşul görüyoruz. Yasanın adının "İşsizlik Sigortası Kanunu" olmasına rağmen, kendisinin "VII" bölümde yer almasını, yasama sanatı ve hukuk tekniği noktasında bulunduğumuz yerin nişanesi sayıyoruz.

İşsizlik sigortasından yararlanmayı, "ilişkinin sona ermesinden geriye doğru aralıksız (birbirini izleyen) 120 gün prim ödeyecek çalışma" şartına bağlamak, Anayasaya aykırıdır. İşsizlik sigorta hakkından yararlanmayı imkansız kılan bir engel-norm'dur. Anayasanın 49,2,5,60 hükümlerinin birlikte değerlendirilmesinden oluşacak değer (standart), böyle bir anlayışı dışlar.

10- Yasanın 8 inci ve 38 inci maddeleri Anayasanın 2, 5, 10 ve 60 ncı maddelerine aykırıdır:

Yasanın 8 inci maddesi ile 506 Sayılı Kanunun 63 üncü maddesinin (B) fıkrasına bir bend eklenerek "Yaşlılık aylığı almakta iken serbest avukat veya noter olarak çalışmalarını sürdürenlerin... almakta oldukları aylıklarından % 15 oranında Sosyal Güvenlik Destek Primi kesilir" hükmü Anayasamızın eşitlik ilkesine de güvenlik kavramına da aykırıdır. Zira Avukatlar ve Noterler dışındaki kimselerden emekli olduktan sonra Sigortalı olarak çalışmaya başlayanlardan sadece ücretlerinden % 6 oranında Sosyal Güvenlik Destek Primi kesildiği halde sosyal güvenlik hukukumuzda ilk defa (toplumumuzun adeta kutsallık izafe ettiği) emeklilik maaşından S.G.Destek Primi adı altında, %15 oranında kesinti yapılması gündeme gelmiştir. Emekli olduktan sonra yeniden sigortalı bir işe başlayan yüz binlerce ve hatta milyonlarca insanın kazancından destekleme primi kesilirken sadece emekli olmuş 2000-3000 Avukat ve Noterin emeklilik maaşına el atılması, göz dikilmesi sosyal devlet anlayışına eşitlik prensibine, hukuk güvenliği ve kazanılmış hak kavramlarına mutlak aykırılık teşkil etmektedir.

Yasanın 38 inci maddesi 1479 Sayılı Bağ-Kur Yasası kapsamında serbest çalışanların yeniden serbest çalışmaya başlamaları halinde, emeklilik maaşlarından % 10 Sosyal Güvenlik Destekleme primi kesilmesini öngörmektedir ki yukarıda Avukatlar ve Noterler Hakkında getirilen düzenlemenin Anayasaya aykırılığı konusunda ileri sürülen gerekçeler aynen 38 inci madde içinde varittir.

Ayrıca Sosyal Güvenlik Destekleme Primi bakımından iptali istenen Yasanın 8 ve 38 inci maddelerinde öngörülen farklı oranlar (%15 ve %10) bu kanunu hazırlayanların eşitlik ilkesini göz ardı ettiklerinin en belirgin kanıtıdır.

Türk halkı bu yasayla, devlete ve sosyal güvenlik sistemine olan itimatını yitirmek gibi bir duyguya kapılmıştır... ve "yarın bir başka hükümetin yasa zoruyla emekli maaşının % 50 sini kesmeyeceğini kim garanti edebilir'..." sualinin cevabını aramaktadır.

Sosyal devlet, kırk yıllık uygulamayla ortaya koyduğu ahdini, hiçbir gerekçeyle bozmamalıdır. hukuk devleti ilkesi de bunu gerektirir.

11-Yasanın aynı konuyu düzenleyen 3,4,15,25,36 inci maddeleri, Anayasanın 10, 17,60 ve 56 hükümlerine aykırıdır:

Hastalık sigortasında ortez, protez, araç ve gereç yardımlarından faydalananlara % 20, % 10 katkı payı ödetilmesine ilişkin bu hükümler, sosyal güvenlik hakkının içini boşaltmakta, Anayasamızın 17 ve 56/4-5 hükümlerinde öngörülen devlet görevi ve kişi haklarıyla çelişmekte, 17.1.1991 t, 27/2-E/K sayılı Yüksek Mahkeme kararında da vurgulanan eşitlik ilkesini gözardı etmektedir.

Yine 3 ncü maddede, emekli iştirakçilerine ilişmeksizin staj süresinde çalışanlar yönünden getirilen 120 gün hastalık sigortası primi ödeme şartı da eşitliğe aykırıdır (Any.Mad. 10).

12- Malüllük, Yaşlılık Ve Ölüm Aylığı Hesaplaması Yönünden Teknik Sistem Değişikliği, Asgari Aylık Tanımı Yönlerinden Anayasaya Aykırılık:

4447 sayılı Kanunun 5 inci maddesi ile "506 sayılı Kanunun 55 inci maddesi değiştirilmiş ve Malüllük Aylığının Hesaplaması" sistemi değiştirilmiştir. 7 inci maddesi ile "506 sayılı Kanunun 61 inci maddesi değiştirilmiş ve Yaşlılık Aylığının Hesaplaması" sistemi

değiştirilmiştir. 5 inci maddesi ile "506 sayılı Kanunun 55 inci maddesi değiştirilmiş ve Malûllük Aylığının Hesaplaması" sistemi değiştirilmiştir.

4447 sayılı Kanunun 17 inci maddesi ile 506 sayılı Kanuna eklenen Geçici 82 inci madde ile geçiş döneminde aylık bağlama sistemi düzenlenmiştir. Ayrıca Kanunun 62 inci maddesi ile 97 inci maddesi ile Ek 20,21,22,34 ve 35 inci maddeler yürürlükten kaldırılmıştır.

506 sayılı Kanunun 20 inci maddesi iş kazası veya meslek hastalığı dolayısıyla bağlanacak olan sürekli iş göremezlik gelirinin hesaplanmasını "yıllık kazancının % 70 ine eşit gelir bağlanacağını" belirlenmesine karşılık, iş kazası veya meslek hastalığı nedeniyle meslekte kazanma gücünün % 60 ını kaybedenlerinde malûl sayıldığı (506 s. Kn.M.53/c) Malûllük Sigortasından aylık bağlanması sisteminde değişiklik yapan 4447 sayılı Kanunun 5 inci maddesi ile malûllük aylığının hesaplanması "yıllık kazancının % 60 ının" aylık olarak bağlanacağı düzenlenmiştir.

Aynı şekilde iş kazası veya meslek hastalığı nedeniyle ölen sigortalılara 506 sayılı Kanunun 88 inci maddesine göre "günlük kazancının 360 katının % 70 ine eşit gelir bağlanacağını" belirtilmiştir. Buna karşılık 4447 sayılı Kanunun 9 uncu maddesi ile ölüm aylığının hesaplanması "yıllık kazancının % 60 ının" dul ve yetimlere aylık olarak bağlanacağı düzenlenmiştir.

Anayasa Mahkemesi 14/11/1990 tarih ve E. No: 1990/5 K. No: 1990/28 sayılı Kararında Anayasanın 10 uncu maddesinde düzenlenen "Kanun önünde eşitlik" ilkesi içinde sosyal sigorta haklarını "eşit yararlanılabilecek yöntemler bütünü" olarak tanımlamıştır. Anayasa Mahkemesi 26/10/1988 tarih ve E. No:1988/19 K. No: 1988/33 sayılı Kararında Anayasanın 10 uncu maddesini "Aynı sosyal risklere karşı asgari ölçülerde güvence altına alınan ve aynı kurallara bağlı bulunan sigortalıların hukuki statüleri arasında benzerlik vardır. Aynı durumda bulunan kişilerin yasanın öngördüğü haklardan aynı esaslara göre yararlanmaları eşitlik ilkesinin gereğidir," şeklinde belirlemiştir.

Bu durumda iş kazası veya meslek hastalığı dolayısıyla malûl olan bir sigortalıya % 70 aylık bağlama oranında, diğer nedenle malûl olan bir sigortalıya % 60 aylık bağlama oranında gelir veya aylık bağlanması, aynı şekilde iş kazası veya meslek hastalığı dolayısıyla ölen bir sigortalının dul ve yetimine % 70 aylık bağlama oranında, diğer nedenle ölen bir sigortalının dul ve yetimine % 60 aylık bağlama oranında aylık bağlanması aynı riskleri taşımış olan ve aynı sonuçlarla mağdur duruma düşen sigortalılar arasında ayırım yapılması Anayasanın 10 uncu maddesine açıkça aykırılık oluşturmaktadır.

506 sayılı Kanunun değişmeden önceki 96 ncı maddesi malûllük, yaşlılık ve ölüm aylıklarının alt sınırını gösterge tablosunun katsayı ile çarpımının % 70 inden az olamayacağını düzenlemiştir. Bu hükme göre (Kanunun yürürlük tarihinden önceki hesaplamalara göre aylık alt sınırı $9475 \times 12000 \times \%70 = 79.590.000.-\text{TL}$ olarak hesaplanmaktadır. Söz konusu madde 4447 sayılı Kanunun 13 üncü maddesi ile değiştirilerek aylık alt sınırı "78 inci maddeye göre tespit edilen prime esas günlük kazancın alt sınırının aylık tutarının % 35 inden az olamaz." hükmü getirilmiştir. 4447 sayılı Kanun bütünlüğü içinde alt sınır miktarı $(120.000.000.- \times \%35 = 42.000.000.-\text{TL})$ ye düşmektedir. Anayasa Mahkemesi 26/10/1988 tarih ve E. No:1988/19 K. No: 1988/33 sayılı Kararında Anayasanın 2 inci maddesinde yer alan "Sosyal Hukuk Devletini" güçsüzleri, güçlüler karşısında koruyarak gerçek eşitliği yani sosyal adaleti ve toplumsal dengeyi sağlamakla yükümlü devlet olarak tanımlamıştır. Aynı kararında Anayasa Mahkemesi Anayasanın 60 ıncı maddesini "Bu hüküm bireylere yaşlılık, hastalık, kaza, ölüm ve malûliyet

gibi sosyal risklere karşısında asgari ölçüde bir yaşam düzeyi sağlamayı amaçlar" şeklinde yorumlamıştır. Toplumumuzun en korunması gereken kesiminin emekliler olduğu herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir. Yasa koyucu 506 sayılı Kanunu düzenleyen 96 ncı bu manada bir koruma hükmü olarak düzenlemiş ve yıllardır uygulamaya almıştır. Bu gün Sosyal Sigortalar Kurumundan aylık alan emekli dul ve yetim bu koruyucu hüküm çerçevesinde aylık almaktadırlar. Bu gerçek ve sosyal kollama çerçevesinde 4447 sayılı Kanunun 13 üncü maddesi ile 506 sayılı Kanunun 96 ncı maddesinin değiştirilmesi (Aylık Alt Sınırının miktar olarak 79.590.000.-liradan 42.000.000.- liraya düşürülmesi dolayısıyla % 47 ye varan bir oranda geçim kaynağının azaltılması) sosyal adalet ve toplumsal koruma anlayışı ile bağdaşmadığı açıktır. Anayasanın 2 inci maddesi çerçevesinde bu tür bir düzenlemenin Sosyal Devlet anlayışı ile bağdaşırılığının da bulunmaması gerekir.

Bu nedenlerle 4447 sayılı Kanunun 13 üncü maddesi Anayasanın 2 inci ve 60 ıncı maddelerine aykırılık oluşturmaktadır.

13- İşsizlik Sigortasının Kurulması-Zorunlu Tasarruf Fonunun İşsizlik Sigortasına Aktarılması

Türkiye Büyük Millet Meclisince kabul olunan 4164 sayılı Çalışanlardan Yapılmakta Olan Tasarruf Kesintilerine Son Verilmesi Hakkında Kanun 11.09.1996 tarihinde Cumhurbaşkanımız Sayın Süleyman Demirel tarafından bir daha görüşülmek üzere iade edilmiş bulunmaktadır. İade sebepleri sayılırken aynen:

"1- Bilindiği gibi, gerek kamu personelinin, gerekse on kişiden fazla işçi istihdam eden işyerlerinde çalışan işçilerin zorunlu tasarrufa teşvik edilmeleri amacıyla 01 Nisan 1998 tarihinde yürürlüğe konulan 3417 sayılı kanun hükümleri uyarınca çalışanlardan % 2 nispetinde tasarruf kesintisi kesilmekte, Devlet veya işveren bu tasarrufa % 3 oranında katkıda bulunmaktadır.

2- Devlet veya işveren katkılarının çalışanların ücretlerinde belli oranda dolaylı bir artış ve "müktesep hak " oluşturduğu nazara alındığında; "zorunlu tasarruf uygulamasına son verilirken, söz konusu katkı paylarının çalışanların aylık veya ücretlerinde bırakılmasının gerekli olduğu, böyle bir düzenlemenin "müktesep hak" kavramına ve hukukun genel ilkelerine daha uygun olacağı düşünülmektedir.

3- Her ne kadar, "zorunlu tasarruf uygulamasına son verilirken 3417 sayılı Kanun "ödemeler"e ve diğer konulara ilişkin hükümleri yürürlükte bırakılmış ise de, çalışanlar lehine getirilmiş bulunan bu sistemin bir bütünlük içinde mütalaa edilerek, 428 Trilyon lirayı bulduğu ifade edilen tasarruf kesintilerinin ne suretle tasfiye edileceği hususunda yapılacak plan ve programın da bu Kanunda yer almasının uygun olacağı düşünülmektedir.

4- Diğer taraftan, Kanunun sevkinde temel amacı oluşturan "ana müessese" ortadan kaldırılıp, o müessesenin işleyişi ile ilgili usul ve esasları düzenleyen hükümlerin yürürlükte bırakılması, uygulamada bir takım mahzurlar doğurabilecektir."

İfadeleri kullanılarak Anayasanın 89. maddesi gereğince bir daha görüşülmek üzere iade edilmiştir. İptali talep edilen 4447 sayılı Kanunun 62/3 maddesi uyarınca 3417 sayılı Çalışanların Tasarrufa Teşvik Edilmesi Ve Bu Tasarrufların Değerlendirilmesine Dair Kanunun 2 ve 3. maddelerinin yürürlükten kaldırıldığı belirtilmektedir. Yukarıda Sayın Cumhurbaşkanının belirtmekte olduğu yasal sakıncalar bu düzenlemede de ortadan kaldırılmış

Esas Sayısı : 1999/43
Karar Sayısı : 2001/46

değildir. 4 maddede özetlenen bu hususlar aynen devam etmektedir ve fonda biriken katrilyonlarca liralık paranın akıbeti belli değildir. Yasanın bu sebeple de iptali gerekmektedir.

14- 53 ncü madde, Anayasanın 2 nci maddesine ve ekonomik anayasa kurallarına (Any.Mad. 161-169) aykırıdır: Şeffaf devlet, bürokrasi bütünü içinde "örtülü mali adacıklar" oluşturamaz. SSK benzeri bir "İşsizlik Sigortası Kurumu" oluşturulmadığına, gereği de olmadığına göre işsizlik sigortasıyla ilgili mali havuzun, SSK yapısı ve prosedürü içinde yer alması gerekir. "Özel fon" içeren metnin Anayasa ile bağdaşmadığını düşünüyoruz.

Talep: Dava konusu yasa maddelerinin belirlenen ve Yüksek Mahkemece belirlenecek olan nedenlerle iptali hususu takdire arz ve talep olunur. 5.11.1999""